

ikke anser for nogen Umulighed, saa tør jeg dog ikke gaa ud fra, at ogsaa dette høje Ting i Løbet af de faa Dage, der ville være tilbage inden Jul, ogsaa skulde kunne behandle Sagen til Ende. Navnlig af den Grund, men ogsaa af andre Grunde for øvrigt, er det nødvendigt, at den lille Lov, vi allerede have forlænget adskillige Gange, om „Forlængelse af Gyldigheden af Lov Nr. 121 af 20. April 1906 om et midlertidigt Tillæg til Lov om Haandværks- og Fabrikdrift m. v. af 29. December 1857“ vedtages for endnu et Aar. Og dette Forslag gaar altsaa ud paa at forlænge Gyldigheden af den tidligere vedtagne Lov af 20. April 1906. Det er dette Forslag, jeg har den Ære at forelægge for det høje Ting i det Haab, at det maa lykkes at faa det gennemført inden Fristens Udløb, som er den 1. Januar 1912.

Formanden: Eksemplarer af det saaledes fremsatte Lovforslag ville blive omdelte.

Den eneste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Rentebevillinger.

(Lovforslaget findes i Tillæg C. Sp. 81).

Lovforslaget sattes til Forhandling.

Indenrigsministeren (*Jensen-Sønderup*): Som ærede Medlemmer ville vide, blev der ved Lov af 6. April 1855 givet Indenrigsministeren en Bemyndigelse til at give saakaldte Rentebevillinger, Bevillinger til at yde en højere Rente end 4 pCt. af Laan mod Pant i fast Ejendom, dog ikke over 6 pCt. Efterhaanden har denne Bevillings-Myndighed udviklet sig til i en vis Grad at være en Formalitet, for saa vidt som der, mig bekendt, i de senere Aar aldrig er nægtet saadanne Rentebevillinger. Spørgsmaalet om helt at ophæve Bestemmelsen i § 2 i Loven har adskillige Gange været fremme og ogsaa været drøftet i Folketinget i de senere Aar. Som Indenrigsminister har jeg imidlertid haft mine Betæneligheder ved at gaa med til en saadan Ordning, idet jeg er gaaet ud fra, at selv om Indenrigsministeren ikke i de senere Aar har nægtet Bevillinger, har selve dette, at der i alle de Tilfælde, hvor der skal svares en højere Rente end 4 pCt. af Laan

mod Sikkerhed i fast Ejendom, skal søges en Bevilling, haft en vis Betydning i Retning af at holde, om jeg saa maa sige, det fast i den almindelige Bevidsthed, at 4 pCt. er den passende og normale Rente. Paa den anden Side medføres der — da det, jeg kan vel sige desværre, er blevet ret almindeligt, at der skal svares en højere Rente end 4 pCt. af de nævnte Laan — ikke faa Bekostninger og ikke ringe Ulejlighed, især for dem, der skulle søge om Bevillingen, ikke alene den ringe Bekostning, som er forbunden med, at Ansøgningen skal stemples, tidligere med 65 Øre, efter den nye Lov med 1 Kr., men ogsaa forøget Honorar til de Sagførere, der ordne Laanet, idet de selvfølgelig skulle have Betaling lige saavel for at skrive en saadan Ansøgning som for ethvert andet Arbejde, de udføre. Og saa er der naturligvis ogsaa Bekostningen og Ulejligheden for Indenrigsministeriet, som ikke er ringe, selv efter at der i de senere Aar af Ministeriet er indført den Praksis, at saadanne Bevillinger blive trykte i Forvejen og i passende Antal sendte rundt omkring til samtlige Amtmænd, saaledes at den paagældende Amtmand, naar der indkommer en Ansøgning, kan udlevere en Bevilling, der i Forvejen er trykt og underskreven. Paa den Maade er det gjort saa let, som det overhovedet kan gøres, men nogen Ulejlighed er der jo forbundet med det, og der er ogsaa nogen Bekostning forbundet med den Mængde Bevillinger, der er udleveret — der har i de senere Aar gennemsnitlig været udleveret noget over 20,000 Bevillinger. Det er nemlig den Side af Sagen, som har været fremdraget, specielt af den ærede Folketingsmand for Hjørrupkredsen, den tidligere Konseilspræsident (Deuntzer), idet han har gjort gældende og med nogen Ret, at man der har et administrativt Apparat, der kunde spares. Det nævnte Medlem har da i Aar indbragt et Lovforslag i Folketinget gaende ud paa, at den Bevilling, som i Henhold til § 2 i den gældende Lov gives af Indenrigsministeren, herefter skal kunne meddeles af den Retsskriver, hos hvem Pantedokumentet indleveres til Tinglysning. Man fandt i Folketinget — og jeg er i saa Henseende enig med Folketinget og den ærede Forslagsstiller —, at dette er en Simplificering, og der har fra Indenrigsministeriet og fra min Side ikke været nogen Betænelighed ved at gaa ind paa denne Ordning. Der skal altsaa fremdeles søges en Bevilling, men man har ordnet det saa let som muligt, saaledes at den paagældende samtidig med, at han ind-